

סוף המכבסה המקומית (ראה כתבה בגליון זה)

חזל טוב... חזל טוב

י מ י - ה נ ל ד ת

5.6. ג'ים ויטהם
פנינה ליפשיץ
אורי גולן

6.6. גב' אליס אבשטיין
אילה ג'קסון
מקס הירס
נירית אלמן
סיון כהן
טל סמברג (נכד)

8.6. קלייר אפשטיין (נכדה)

10.6. מר זליג חנין (אבא של אדם בן-חנור)
לס גרשמן
גלעד מסר
מאור כהנא (נכד של כהן)

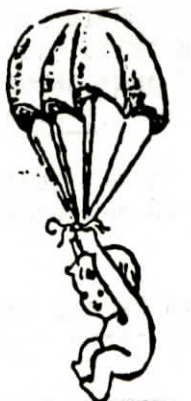
11.6. תמנה שוער

ציון דוארי

י מ י - נ י ש ו א י ן

5.6. תמי ורודני ויטהם
7.6. זיוה ויוסי מלינה
8.6. הילדה והרי ברק
9.6. אורנה ודוד מרמור

להורים - דורון ויאיר
לסבים - בטי ומכאל
ולכל המשפחה
הרבה נחת
עם הולדת
בן ובת

להורים - ענת ודוד
לסבים - אריק ובקי
ולכל המשפחה
הרבה נחת
עם הולדת הבן

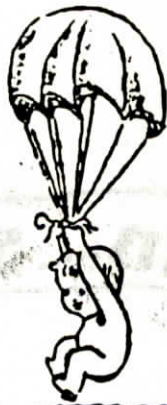

לסבים - דיאן וג'ירי
להורים - לורה ויגא
הרבה נחת
עם הולדת
הבן

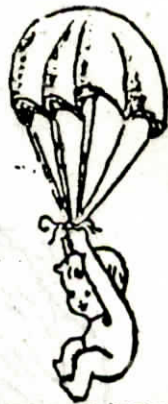

האשף

לסבים - יעל ואדי
להורים - דורית ואבי
הרבה נחת
עם הולדת הבן

לסבים - גילה נמקס
לסבתא-רבתיא - אסתר בלק
להורים - נעמה וגרשון
הרבה נחת
עם הולדת הבת

מה נשמע?

* מה אתם רוצים קודם? את החדשות הטובות? אז הנה - לוח המודעות מכוסה בפתקאות כחולות וורודות - יכול של 6 תינוקות בשבוע (שלושה בסניפי חוץ) בוודאי מהווה שיא כלשהו בספר השיאים של הכפר. שכולם יגדלו למצוות ולמעשים טובים.

* מלבד זה יש לנו גם הצלחות בשדה הספורט. ביום ספורט אזורי לרגל שנת ה-40, שהתקיים בכפר בלום ובעמיר, הצליחו לן וייזטראוב ויגאל בן-חיים לעבור שלושה שלבים של התחרות לזוגות עד גיל 50 ולתפוש מקום שני בגמר. ארבעה משחקים ברציפות - זה לא רע ל"צעיר" כמו לן. הישגים נוספים היו בענף הקליעה, שבו זכתה קבוצתה של מרים כהן במקום שלישי, ובברידג' שבו ג'ף שטרובל ואדי נמנוב (כרגיל) זכו במקום הראשון.

* אם תרצו **לשוב** ולהרגיש צעירים, חבריי הוותיקים, הצטרפו למפגשים של "ותיקי הגליל". אני נסעתי לראשונה לפגישה כזאת - אירוח עם תוכנית בקבוצת חוליות - והיה מרגש לראות מאות ראשי שיבה מסיבים לשולחנות ערוכים על הדשא, משתתפים בשירה בציבור, מקשיבים למקהלת הגליל העליון ונראים לגמרי לא רע. אני נהניתי בעיקר ממפגשי רעים עם הזאת שלמדתי איתה וההוא שהכרתי מעבודת-חוץ בנאות. וככלל, הייתה הרגשה של גזע גלילי מיוחד. וכאמור, ליד בני ה-80 וה-90 הרגשתי שוב צעירה. יצויין שמכאן יצאו 7 חברים בלבד, למרות מיבצעה הראוי לשבח של אילזה, שטילפנה לכל הוותיקים.

* ביום חמישי יצא אולפן "אורן" לדרך - בארוחת-בוקר חגיגית במועדון! איזה פינוק! בשעת כתיבת קטע זה נמצאים כאן 25 תלמידים ועוד מספר נרשמים טרם הגיעו. לא רע בתקופה זו של שפל.

* אחרי שנים רבות חזר שמה של בטי דוארי ללוח שעות הקבלה של המרפאה. לראות אותה בחלוק לבן מקבלת חולים - הזכיר נשכחות. יישר כוח!

נעבור לעניינים פחות משמחים:

* אבוקדו (מן העיתונות): "הנזקים שנגרמו למטעי האבוקדו בגליל המערבי עקב השרב הכבד גובלים באסון טבע". לשאלתי על מצב מטעינו השיב ויקטור בן-רשף: "ה'פוארטו' נדפק. בקשר ל'האסי' ו'אטינגר' עדיין בודקים."

* בלול הייתה תמותה מסויימת בימי השרב, אבל סך-הכול הראו עופותינו כוח הישרדות. בלי ספק הודות לעידודם של דדוש וצוות עובדיו.

* לשרה קורנבליט, שראייתה בעין אחת עדיין מטושטשת עקב תקרית עם כלור במטבח - החלמה שלמה.

* השבוע אירחנו כיתת בר-מצווה מיוטבתה. מעניין אם בין הורי הילדים יש כאלה

(מה נשמע - המשך)

שהשתייכו לגרעין של תמר ונלפיו (ראו כתבה בגליון זה)

* אין צורך לתהות על תוכן ה"הפנינג" שעליו הודיעו. הוא נדחה בינתיים לתאריך לא ידוע.

* שריפות - פעמיים חוץ מספר שעות נשמע הקול בכריזה: "שריפה - שריפה בעמק. חברים מתבקשים לגשת למגרש החנייה כדי לצאת לשטח! יש הטוענים שלו היו משאירים משגיח אחד או שניים בשטח בפעם הראשונה, לא היה צורך לרדת שנית. מעניין, כל שנה, ובמיוחד באביב אחרי שנה ברוכת משקעים, קורות שריפות בגולן, בגליל, בכרמל, והשנה מוצאים בלי סוף הצתות "על רקע לאומני". מי יודע, אולי האינטיפאדה התחילה כבר לפני שנים ואנחנו לא ידענו?

* גיוס לעישוב הכותנה: הסדרן מוסר שהפעם ההיענות הייתה של 50% בלבד ונאלצו להוריד קבוצה אחת שהייתה צריכה לעבוד ב"פלחה". אילן המאירי טוען שאולי הסיבה היא שהפעם, שלא כבפעמים קודמות, הוא לא קם בעצמו בבוקר וטילפן ודירבן את המאחרים לקום - - - הוא מקווה שיש פה תופעה חד-פעמית.

* אילן מסיים את תקופת כהונתו כסדרן עבודה ומחליפו (הזמני?) הוא בני פורסטר.

תהיו בריאים
א נ ג ה

- 7 -

תוספת

מה נשמע?

השעה הייתה 23.00 בערב. אחרי יום עמל מפרך התכוננו אנשי השכונה למנוחת לילה רגועה.

אך פתאום - פיצוץ אדיר החריד את האוויר והידהד בין ערוגות הפרחים המטופחות.

קפצתי מן המיטה בבהלה. מה זה? פיצוץ בלון גז? חדירת מחבלים? קודם לכבות את האור - לא, קודם ללבוש חלוק. שלא יתפשו אותי בכותונת לילה - - -

בזהירות פתחתי את הדלת והצצתי דרך הסדק. עכשיו הכול שקט. מכיוון חדר-האוכל נשמעים קולות. עדיין רועדת, שפתתי קומקום והכנתי *a good cup of tea* ושכבתי לישון.

רק בבוקר, עם אור ראשון, גיליתי את שני החורים במעוגלים בתריס, ועוד אחד ברשת החלון! אחרי חיפושים נתגלו גם שני הקליעים. משאל ראשוני בין השכנים לא גילה דבר, עד שמישהו העלה סברה לא סבירה. "אולי מישהו יצא לצוד את השועל החולה המסתובב כאן לאחרונה?" לא יתכן! במרכז המשק? בשעות הערב?

את שיר הילדים הגרמני אתם מכירים *Fuchs Du hast die Gans gestohlen*

(בתרגום חופשי)

שועלון - אווז סחבת

החזר אותו מיד (2x)

ברובה השיג אותו

ידו של הצייד.

(שם הצייד האמיץ שמור במערכת)

בסיום רק הערה אחת: אם מישהו משתוקק מאוד להחליף אותי בתור עורכת "דברי", אין צורך להרחיק לכת עד כדי כך. אפנה את המקום גם בלי אלימות!

העורכת

העברות ביה"ס בתשצ"ט

ג'וליה ניצן

ביה"ס שלנו עובר ל"מבוא הגליל", הילדים יתחילו ללמוד שם בספטמבר 1988. לאחר ההחלטה שלנו באסיפה, להוציא את ביה"ס ל"מבוא הגליל", ועדת החינוך פעלה בשני כיוונים. מינינו שתי ועדות - אחת מטפלת בכל ענייני ההעברה, והוועדה השניה מטפלת בנושא החשוב של חינוך משלים אחרי-הצוהריים, על-פי הנחייה ברורה של האסיפה הנ"ל, לתת לילדינו מיגוון של פעילויות וחוגים, כשהם חוזרים מביה"ס האזורי, וכך לשמור על תרומת ביה"ס לכפר הנשיא וכן לחזק את הקשר של ילדינו עם המקום.

ועדת ההעברה מטפלת בכל הנושאים הקשורים ל"מבוא הגליל", דהיינו: תנאי לימוד ומשרות של מורים ואנו מעודכנים בקשר למצב הבנייה החדשה ב"מבוא הגליל". גם עקבנו אחרי הבוררות בין מחנכים לבין "מבוא הגליל" על הרקע של דרישה להשקעה, ביוזעין שתוצאות הבוררות תחולנה גם עלינו.

אפרט קצת בנושא הבנייה. ביה"ס קיבל אישור לבניית שתי כיתות נוספות, המיועדות לכיתות ב', שהן היום משוכנות בבניינים של אילת-השחר. בכל מחזור שנתי יש שתי כיתות פיזיות, פרט לכיתה ה' של השנה, ועם הצטרפות ילדי כפר הנשיא ביה"ס זקוק לכיתה ו' נוספת, שצריכה להיבנות על חשבון השותפים, שהם: אילת-השחר, חולתא, עמיד, מחנכים ועכשיו גם כפר הנשיא. משרד החינוך לא בונה עד שמספר הילדים מגיע ל-42, ולעומת זאת המדיניות של התק"ס, כמו כן שלנו ושל "מבוא הגליל", היא לא לעלות על 30 ילדים בכיתה אחת.

כדי לצאת בספטמבר ועד שישלימו את הבנייה (שעוד לא התחילה), ב"מבוא הגליל" עושים תמרונים וסידורים לקבל את ילדינו. לכל הדיעות צפויה לכולם תקופה לא קלה עד שהבנייה תסתיים ויך שאנו נסתגל למצב החדש.

ברצוני לפרט כמה מהסידורים שאנו חייבים לעשות, כדי לבצע את ההעברה.

כיתה א': על-פי ההחלטה של האסיפה האחרונה (אגב, מחכים לתשובה דומה ממחנכים) ילדי כיתה א' של מחנכים - 10 ילדים - יצטרפו אל ילדינו וילמדו בכפר הנשיא (גם כן 10 ילדים). צביה כץ תהיה המחנכת והיא מטפלת בכל הנושאים הקשורים בנושא. אנו מאחלים לה הצלחה!

כיתה ב': שתי כיתות ב' תלמדנה בבניין הראשי של ביה"ס. יהיו 30 ילדים בכל כיתה ב' ובכל כיתה מחנכת אחת ומורה מסייעת. לימוד מלא בכיתה.

בכיתה ג': ילמדו 57 ילדים (ב-2 כיתות). תהיה מחנכת בכל כיתה ומורה מסייעת אחת בין שתי הכיתות.

ילדי כיתות ב' וג' לומדים עד שעה 12.30

בכיתה ד': ילמדו 51 ילדים (ב-2 כיתות) ו-2 מחנכות.

בכיתה ה': ילמדו 60 ילדים ב-2 כיתות ו-2 מחנכות.

בכיתה ו': ילמדו 37 ילדים ב-2 כיתות ו-2 מחנכות.

ילדי כיתות ד', ה', ו' לומדים עד שעה 13.30.

בכיתות הגבוהות יותר יש הרבה לימודים אצל מורים מקצועיים.

הציעו לנו 6 משרות להוראה.

שתי מחנכות כיתות ו'

אחת מסייעת כיתה ב'

אחת מסייעת כיתות ג' (שתי כיתות)

אחת מורה לחשבון ואנגלית (חלקי)

אחת מורה לחינוך מיוחד

נפרסם מידע יותר מדויק, עם שמות, כשנסיים את הבירורים.

(העברת ביה"ס - המשך)

כל הילדים ייצאו מן הבית השעה 7.30, אחרי ארוחת-הבוקר, באוטובוס של המועצה הגליל העליון (על חשבון המועצה) ויאכלו בחדר-האוכל. בכוונתנו לבנות תוכנית שתפרט את האחריות של המורית והליווי בביה"ס; נדאג שלכל ילד תהיה כתובת בעת הצורך, כמו כן נבנה רשימה של תורניות לאחריות בארוחות ובאוטובוס.

רצוי שהמטפלות תיקחנה חלק בכל הסידורים והן תבקרנה בביה"ס פעם בשבוע.

אחרי ארוחת-הצהריים הילדים יגיעו לבית-הילדים - הצעירים למנוחה ופעילות והגדולים ישר לפעילויות. דו"ח מפורט על הנושא הזה יבוא.

התחלנו בפעולת הסבר לילדים על ההעברה, כמו כן יש תוכנית להפגיש את הילדים הגדולים (כיתות ה', ו' לשנה הבאה) עם ביה"ס ע"י ביקור שם. במשך חודש יוני נארגן גם פגישה לכל ההורים, שבה יוכלו לשאול שאלות ונענה במיטב יכולתנו.

בזה אני מסיימת לעת עתה. יש עוד הרבה מידע ופרטים, שאכתוב עליהם בקרוב.

אשמח לקבל שאלות, תגובות והצעות מכל מי שמעוניין בנושא. אני יודעת שנושא ההעברה הוא רגיש ואף קצת מעורר חרדה, אך עלינו להכיר בעובדות ולעשות כמיטב יכולתנו, להפיק את מקסימום התועלת מהשינויים. הצלחת הפרויקט תלויה בכולנו. מבקשים מכם שיתוף פעולה.

ג'וליה

כמעט שני עשורים.

רבים הם האנשים העובדים, הן בעולם בכלל ובקיבוץ בפרט. יש אנשים המזדהים עם עבודתם ויש שאינם, אך מעטים הם האנשים העובדים מתוך דבקות ורואים בעבודתם את מפעל חייהם.

אחת מיחידיו סגולה אלה, בזכות ולא בחסד, הינה פיליס. שנים רבות (כמעט שני עשורים) הקדישה לעבודתה במכבסה, השתדלה לקיים רמת שירות נאותה, למרות הקשיים שעמדו בדרכה (מיכון שאינו עומד בדרישות, כוח-אדם ועוד...). בעקשנות הראויה לה- ערצה הצליחה לקיים את אחד מענפי השירותים הטובים ביותר במשק.

כעת, כשאנו עומדים בפני סגירת המכבסה, מכורח אילוצים תקציביים ובעיות כוח-אדם, זה הזמן להעלות על נס את מאמצייה של פיליס להשביע את רצון החברים, לתת את השירות הטוב ביותר.

אני, כאחת שעבדה עם פיליס בשנה האחרונה ולמדה להוקיר אותה, ראיתי זכות לעצמי ליטול את רשות החברים ולהודות לה בשם כולנו. פיליס, תודה לך.

ניקול

וכל בית כפר הנשיא

לחבר המבוגר.

26.5.88

- [illegible]

רשמה : אלזה

בינינו לבין עצמנו

הקילומטר העשירי

רצי המרתון המנוסים יודעים לספר שבמירוץ של למעלה מ-42 ק"מ הריצה עד לקילומטר העשירי היא תענוג ושכל אחד מרגיש שיגיע לסוף הדרך בלי קושי. הבעיות מתחילות מאוחר יותר.

ואנחנו, אחרי סיבוב ראשון של חוגי דיון, שבהם השתתף אחוז גבוה של החברים שהוז-מנו, ואחרי שתי הרצאות - של עמיקם אוסם ושל יהודה הראל - משולים לאלה שהגיעו אולי לקילומטר העשירי - הולך טוב ועוד לא התמודדנו עם המשבר. כל מי שהשתתף ביום וחצי של דיונים בחוג יצא בהרגשה טובה: דיברו, הקשיבו, ביקרו, ניסו למצוא נקודת תורפה ואף מצאו הרבה דברים לומר לשבחו של קיבוץ זה.

כדאי לנסות לדלות משתי ההרצאות נקודות שהן רלבנטיות לקיומנו במקום זה.

עמיקם אוסם סבור, שאין הערך של שוויון תופס בקיבוץ של ימינו וספק האם היה בכלל אי-פעם במושג יותר מסיסמה. אבל לגבי השותפות והאחריות של כל אחד לכל אחד אחר בקיבוץ הם גורמים חיוניים, שבלעדיהם אין קיבוץ. החיים בקיבוץ אינם מובטחים רק ע"י רמת חיים גבוהה! כדי להדגיש נקודה חשובה זו הוא ציטט את מה שקרה במעגן-מיכאל ואמר ששיא עזיבת הבנים הייתה דווקא בשנה שבה הרוויח הקיבוץ מעל לשלושים מליון שקל ולא היו בעיות של תקציבים או מיכסות לימודים או אפשרויות של נסיעות לחו"ל ומימוש עצמי. משמעות הדבר היא שאי-אפשר לקנות בנים/חברים ע"י תמורות, כי למי שמעוניין בתמורה של ממש לא יחיה בקיבוץ. קיבוצים שמציעים לתת לכל חבר שמשתתף בגיוס 10 ש"ח לשעה של עבודה נתקלים בתגובה של ביטול וזלזול: "אני/אנחנו יכולים לקבל הרבה יותר עבור שעותיים עבודה במקצוע שלי/שלנו בעיר...!". הקיבוץ אינו משדר ערכים היום וזה מתבטא בתשדיר הפרסומת - "אל תהיה לחוץ, בוא לקיבוץ!" הקיבוץ אינו רק דשאים מטופ-חים, בריכת שחייה וצינץ ציפורים...

יהודה הראל מדבר על ארגונים. כל ארגון, והקיבוץ כנראה נופל בקטגוריה זו, או שישתנה כדי להתמודד בתנאים החיצוניים המשתנים או שייכשל. התעשייה הקיבוצית נכשלה מפני שלא כמו בעולם החיצוני אי אפשר לסגור בה מפעל ולמצוא לו תחליף. גם לחפש תח-ליף נועז - הסיכוי להצלחה הוא אחד מתוך עשרה - נידון מן הבחינה הסטטיסטית לשלון. החקלאות הקיבוצית, אם לא תסובסד, תיכשל וכייון שהסבסוד קיים, הוא מהווה נטל על המדינה. אין הקיבוץ מהווה גוףם בטחוני היום, אינו מייבש ביצות או מפריח מדבריות. הסיכויים למצוא מנהלים מוצלחים בתוך הקיבוצים שואפים לאפס. היכן ימצאו אלה שהול-כים עם יהודה הראל את הפיתרון: באקדמאים, ביותר חופש הפרט, בניידות, בפריצת הגדר, בארגון אזורי. בדבר אחד יהודה הראל שוגה: אם הקיבוץ הוא ארגון, ורק ארגון, הוא ילך בדרך של כל הארגונים - ישתנה, יוחלף ע"י ארגון יותר יעיל וייעלם מעל דפי ההיסטוריה.

הבעיה האמיתית, שלא הוגדרה ע"י אף אחד משני המרצים, היא שלא השכלנו להקנות לדור הבנים לא ערכים, לא השקפת עולם ולא אמונה - לא במובן הדתי ולא במובן האידיאו-לוגי. מה שנכון לגבי החברה הישראלית בכלל, נכון ביתר שאת לגבי החברה הקיבוצית בפרט. גידלנו דור שמאמין שצורכי הפרט חייבים לבוא על סיפוקם עכשיו, שהחיים החומריים הם החשובים ביותר ומה שתופש בעולם החיצוני - זה שעלינו להסתגל אליו אליבא דיהודה הראל - הוא החשוב זהו נמדד בכסף, בגודל הדירה, בשנת הייצור של המכונית, בגודל המקרר, במספר השמלות שהאישה לובשת... מוטב שנתייחס בלי דיחוי.

(בינינו לבין עצמנו - המשך)

תמרור אזהרה:

מה יקרה כאן, אם, חלילה, יודיעו שקיבוץ זה נמצא במשבר כלכלי חמור? האם הנשארים יהיו אלה "שלא יודעים להסתדר"? הזקנים ומעט התמהונים-המאמינים? או אולי יש משמעות למשפט שבני הקיבוץ אוהבים להשמיע - "זה ביתי".

שריפות עלינו

פתאום שומעים את הכריזה. יש שריפה. לובשים חולצה עם שרוולים ארוכים, נועלים נעלי עבודה ויוצאים לחבוט בצמחיה הבווערת. רוב הנלחמים בשריפות הם הצעירים, יחד עם חופן ותיקים, שמנסים להוכיח שלא נס ליחס. יש הרבה עבודת צוות. יש סיכון לא מבוטל (כותב שורות אלה איבד חלק מן הגבות וההסוואה על הקרחת בלהבות, שניסו לחבק אותו כאישה אותה, וג'וני הרמץ היה רק פסיעה מלהיות חבר אפוי ז"ל). מוזר, אבל יש סיפוק מן הלחימה ביחד.

מפלגת העבודה

מה שהלך בישיבת המרכז האחרונה, שבה בחרו באותם מועמדים למקומות ריאליים ברשימת המפלגה לבחירות הבאות, הפתיע אף את האופטימיים ביותר. הדימוקרטיה פעלה. יש צעירים בתוך הרשימה, יש אישה ערבית בפעם הראשונה באיזו רשימה שהיא, יש בני עדות המזרח בעלי כריזמה ותושיה פוליטית, שנבחרו בגלל תכונות אלקטורליות חיוביות.

אף אם כל זה לא ישפיע על הבוחר הישראלי הממוצע, המכור לשנאותיו ולאהבותיו המסורתיות, זה משהו מרענן. מבטיח שינוי של ממש בדימוקרטיה הישראלית. נקווה שגם בסיסוב השני, הקובע את הדירוג של כל מועמד, לא ייכנעו הנציגים לתכתיבים או למשחקי ההסכמים המשותפים (deal = דיל = שפה תנ"כית: "ויגש משה לפרעה ויאמר: בוא נעשה דיל - שלח את עמי ונוותר על מכת הבכורות").

צלי"ש ליוספה

מה שיוספה כתבה לפני שבוע קולע למטרה, והראייה:

באחת משלוש תוכניות ששודרו ב-BBC לרגל ארבעים שנה של קיום מדינת ישראל (תוכניות הוגנות ומאוזנות להפליא) נאמר שבמדינת ישראל מי שמגדיר את עצמו כ"שמאלני" סובל ממחלה חשוכה מרפא - הוא קיצוני ביחס לכל מי שלא מסכים איתו: הדתיים, הכהנאיסטים, מפלגות שלא מזדהות עם עמדתו... כל מה שיש כאן הוא זבל. רוצים דימוקרטיה - הסתכלו בארצות הברית. הסתכלו, רק מליונרים יכולים להשתתף המערכה על בחירת נשיא; רוצים הגינות - הסתכלו בבריטניה. הסתכלו, הרגו שלושה אירים שלא היו חמושים כלל. הנכונות לשמוע את הזולת אינה בולטת בשורות השמאל, וכותב טור זה מכנה את עצמו איש השמאל. בדו-שיח שהיה לפני זמן מה בין צלי רשף לבין רפול (ב"ערב חדש") עשה רפול רושם שהוא מקשיב ואילו צלי רשף נסחף כל-כך ע"י שינאתו ליריבו שבכלל לא עשה רושם.

צריכים ללמוד לשמוע ולהקשיב. גם זה שייך לדימוקרטיה.

לקוראים של טור זה

בגלל התחייבות לחג ה-40 (כתיבת תולדות כפר הנשיא ב-35 כרכים) ייאלץ טור זה לחדול מלהופיע. רק אם יקרה משהו שיקפיץ את הכותב הזה (לדוגמה: אולם ההתכנסות וההתפזרות יועבר לקצה ואדי טובא) יכתב מה שמרגיז/משמח/מעצבן/מצחיק/מדכא/מביך... ב"בינינו".

שימרו על המוראל

א ר י ק

מרכז ההווה - האדם.

אילן המאירי

ביה ולא לחברה קיבוצית.

עד כאן התבטאויות - ומה מעבר לזה? מעבר לזה האסיפה מוכיחה שוב, שאנחנו עוברים תהליך ומעבר מחברה מתקדמת, שהאדם במרכזה, לחברה קטרונית, קרתנית ושמרנית, שמאמצת לעצמה פור-מולות טכנוקרטיות כפתרון לבעיות אנוש ובע-יות יסוד אחרות. הגורם האנושי אינו מרכז הבעיה והוא אפילו לא נמצא בשוליה. היום כל מכשול טכני או פורמלי הוא מכשול שאיננו מסוגלים להתגבר עליו.

ובמה דברים אמורים? במקרה של אהוד היתה נקודתה המשכורת ועם המעמד ולא מקובל שחבר בשנת חופשה יעבוד בקואופרטיב ויקבל משכורת. בהחלט לא מקובל, אבל מדוע בלתי אפשרי? הלא כנגד עומד חבר עם בקשה והסיבות עימו, והלא האדם בקיבוץ אמור להיות חשוב בהרבה מפרט טכני כזה או אחר. אז איפה האדם עם בעיותיו, צרכיו ורגשותיו? כל זה נרמס בגלגלי הפורמ-ליסטיקה מצד אחד והצביעות וההתחסדות מצד שני.

ומה עם ההתחשבות? האם מישהו מבין, מה פירוש המילה התחשבות בקיבוץ? פירושה שכאשר אתה מקבל החלטה בדבר גורלו של אדם כזה או אחר, ההחלטה פוגעת לטוב או לרע גם בחבריו ובבני משפחתו. זאת לא אומרת שבהתאם לכך צריך לקבל החלטה, אבל בקהילה כמו שלנו אין ברירה אלא לקחת זאת בחשבון או לפחות להיות מודעים לרגשות שהחלטה כזאת (גם אם היא החלטה נכונה) יכולה לגרום. איך, לדעתכם, מרגישים הורים של בן שהיו שותפים בכירים להקמת הקיבוץ ואשר הקדישו לו (בלי שום מליצות) את שנות חייהם היפות ביותר, כאשר הם סופגים מאותו קיבוץ סטירה מצלצלת? פעם היו לנו שאר הרוח והאומץ לעמוד לימין חבר, ל ה ב י ן את בעיותיו ולא להירתע מלקבל החלטות מהפכניות. היום אנחנו משתמשים בפורמליסטיקה כתירוץ וחיפוי על חוסר הרצון והיכולת להתמודד עם בעיות חריגות כאלה או אחרות.

חברים, פעם היתה פה חברה מתקדמת בעלת מעוף ובעלת ייחוד - היום אנחנו בתהליך הפיכה לחברה שמרנית, רכושנית וחסרת טעוף. זה תהליך שאפשר לעצור אותו, אבל אם נמשיך בקו הזה של דחיקת האדם לקרן זווית ושל העלאת הפורמליס-טיקה והפורמליות הטכנוקרטית לראש הפירמידה, זה יהיה קיבוץ שבסופו של דבר לא רק אני, אלא גם אתם לא תרצו לגור בו.

ולפני שאני מסיים, עוד פרט קטן. כבר היו בהיסטוריה מספר מקרים שבהם חבר או חברה בחופשה שנתית עבדו בעבור התנועה וקיבלו ממנה משכורת. נשגב מבינתי להבין את ההבדל הגדול מה עוד שהקואופרטיב מסכים. האם מותר לי להע-לות השערה (נעדרת כל הגיון וחסרת כל בסיס, כמוכן) (סוף בע' 11)

אסיפת הקיבוץ קיבלה החלטה בנוגע לבקשתו של אהוד המאירי לשנת חופש. האסיפה החליטה לדחות את ההחלטה עד לקבלת פרטים נוספים. בעקבות אותה אסיפה עלו בי הרהורים שונים, שרציתי לחלק אותם עם שאר החברה, אבל לפני-כן עלי להבהיר שתי נקודות.

א. לא הייתי באסיפה וכל מה שאני יודע הוא ממקור שני ולכן לא יהיו אולי דברי מדויקים ואשמח מאוד לדעת שטעיתי.

ב. יכול להיות שמספר אנשים ירימו גבה לאמור - היכן האובייקטיביות, כאשר אח כותב על אח? ובכן, אין אובייקטיביות, אוכל רק לומר שבעבר הגנתי ודיברתי בזכותם של אנשים שלא היה לי אליהם שום קשר מחייב, קל וחומר כאשר מדובר באח. בכל אופן, הגישה שלי לכל הנושא היא קודם כל עקרונית.

ועכשיו לעצם העניין. וכאן הייתי רוצה לחלק את המאמר לשני חלקים ובראשיתו להתייחס למס-פר נקודות שהועלו במשך הדיון (ושוב אני מד-גיש שלא הייתי שותף לדיון ואפשר, כמוכן, שאני טועה).

נקודה ראשונה: נשאלה בתחילת הדיון השאלה, מדוע אהוד לא בא להסביר את מניעיו בפני הא-סיפה? ואני שואל כמה ציניות וצביעות יש בשאלה הזאת. אסיפת הקיבוץ אישרה בזמן האחרון מספר פעמים שנות חופש והארכת שנת חופש - האם מישהו מהנוגעים בדבר הוזמן אחר כבוד לאסיפה, להסביר את מניעיו? בוודאי שלא, ובצדק. דבר איום הוא לחשוב שאדם יצטרך לעמוד בפני האסי-פה כנכלם ולהסביר בפרוטרוט את מניעיו האישיים, בעיותיו והתלבטויותיו. האם אנחנו רוצים להפוך לנורמה מקובלת מצב, שבו אדם צריך לפתוח את נבכי נשמתו בפני האסיפה ואחר-כך גם לעמוד בפני חקירה צולבת? ומה קורה כאשר במקרה מדובר באדם, שתורת הנאום אינה מעלתו ואשר כל הסבריו הצודקים והנכונים יכולים להתבטא באיזה גמגום הססני ומבלבל. האם זאת תהיה שיטה בעתיד? איזה מין גישה זאת ואיזה מין יחס זה?

נקודה שניה. נזרק לחלל האוויר בדיון המשפט: אכלנו מספיק את הרפורטים של אהוד. יכול להיות (דרך אגב, לא רק את שלו אלא גם של טובים ורבים אחרים, אבל מה זה שייך לעניין?). אבל זה הכול? רק רפורטים "אכלנו" ממנו? האם יש למי מאיתנו מושג על שעות העבודה הבלתי אפשר-יות והבלתי מציאותיות של נהגי הקואופרטיב ושל אהוד יש חלק נכבד ביותר בהן? האם יש למישהו מושג, מתי הוא קם ומתי הוא חוזר? ויש גם תמורה עבור העבודה והיא אינה נופלת, אולי עולה בתרומתה על זו של חבר בחקלאות, במפעל או במפעל צנרת. ובכלל, היה רצון לחסוך בהת-בטאויות כאלה שמתאימות לחברה אוכלת את יוש-

(מרכז ההוריה - האדם. סוף)

שהיות וישנה הרגשה לא כל-כך טובה עם שנות החופש שקורות לנו בימים קשים אלה, מחפשים איזה קורבן, ומכיוון שאף אחד לא פראייר, בכל זאת תמיד יש אחד.

אילן המאירי

מצוות כיבוי-אש

תודה, תודה לכולכם - חברות, חברים, בנים, מתנדבים וכל היתר, שיצאו ועמלו בכיבוי השריפות האחרונות, ובעיקר השריפה הכפולה.
תודה גם לעובדי השירותים, כגון חדר-האוכל, המרפאה, האמבולנס וכו', שהבטיחו את התשתית לאלה שהיו בשדה.
שלא נצטרך לקרוא לכם שוב השנה...

אלן איסטון
בשם הצוות והמשק כולו

נ.ב. תזכורת! כל מי שעומד לשרוף קוצים, גזם וכד'
מתבקש בכל לשון של בקשה לתאם את הפעולה
קודם עם חברי הצוות. תודה מראש

ביום האחרון שם

כן - זה לא קל
לבנות - ופתאום להפסיק.
אבל זה לא דבר שנכשל,
החלטתי - לכם זה מספיק.

עלי לא לבכות ולרחם.
על מצב החברה - אפשר לבכות.
זה הזמן לפעול ולהילחם,
לבדוק - לשקול - ואז לשנות.

מילים ובכי - זה לא יעזור.
שנת ה-40 - זה זמן לשנות.
על חיי החברה צריכים לשמור
לכן, חברי - אין מה לחכות.

להיות מזכירה, כן זה רציתי,
לתת השירות הטוב ביותר.
ברצון ובהבנה התפקיד מילאתי,
לא קל - לא נורא - אפשר להסתדר.

לכן, חברי - שלום לכולכם.
אעשה הפסקה - אחשוב על עתיד.
לא אשב בשקט - אפעל ואילחם
חברה שכזאת אהיה תמיד.

נ.ב. זאת לא עברית מצוחצחת,
זה לא סגנון של משורר -
זה פשוט - מילים מהלב.

גם ביעים ההם - קלטנו מורות שכירות.

שיחה עם תמר וולפין

שאלה ראשונה: "איך צברית ירושלמית כמוך הגיעה בכלל לקיבוץ אנגליזי כמו שלנו?"
תמר נושמת עמוק. רק סיימה "להשכיב" את התאומות, לסדר עניינים לקראת הנסיעה
מחר. השעה 21.45.

"המסלול תנועת נוער - נח"ל - קיבוץ היה לי די ברור עוד מגיל צעיר". תמר משתתקת
רגע. "בעצם היו שני תסריטים. זה היה האחד, השני היה מורה - צה"ל - קצינה ואח"כ הו-
ראה בבי"ס יהודי בחו"ל - - - "

- "הגעתי אלינו כמורה שכירה, נכון?"

"הסיפור הוא מסובך. במשך תקופת הלימודים שלי בסמינר הגרעין שלי, שהיה מיועד
ליוטבתה, כבר התגייס. במסיבה אצל חבר שלי פגשתי שני צעירים מכפר הנשיא - לא במיוחד
התייחסתי אליהם (היו אלה פול ואריה), אבל כשפגשתי את מקס אחרי כמה חודשים אצל קרו-
ביס, אמרתי לו שאני מכירה שניים מכפר הנשיא - לאחד קוראים פול ולשני - אני לא זוכרת
איך קוראים לו - - - דווקא ההוא הגיע שוב לירושלים והפעם כבר עסקנו יותר אחד
בשנייה.

כשהגיעה הזמנה לבוא לבקר בכפר הנשיא, באתי לסוף-שבוע והמקום מצא חן בעיני. אמנם
נורא מוזר היה לי שמדברים אנגלית כשפה יום-יום - ולא רק כהכנה לבחינת בגרות! חוץ
מזה התרשמתי שזה קיבוץ עני. בחדר-האוכל ישבו על ספסלים ולא היו מספיק סכינים לכל
אחד. אבל היתה חברה צעירה (גרעין ה'), הרבה
היו עדיין רווקים והייתה אווירה עליזה ונח-
מדה. כשנפרדנו הבטחתי לבוא לבקר שוב כשאסיים
את הבחינות.

בדרך בחזרה נסעתי באוטובוס עם ישראל
אבידור. כל הדרך דיברנו. משיחה זאת נודע לו
שאני מסיימת את לימודי בסמינר.

כשחזרתי כעבור זמן מה לחופשה של שבוע,
שאל אותי כל אחד שפגשתי, מתי אני מתחילה
ללמד! מנהלת ביה"ס (שושנה אדלשטיין ז"ל)
אמרה לי שהיא צריכה לדבר איתי - - -

1962 כבר דחיתי את הגיוס שנתיים וצה"ל לא היה מוכן לדחייה נוספת. האמת היא שב-1 בספטמבר
עוד לא הייתי בטוחה מה יהיה. זכור לי שהזמינו אותי לישיבת ועדה החינוך וכשהתקרבתי
למקום שמעתי משהו אומר 'אני יודע שאנחנו לוקחים סיכון - - -' הסיכון הייתי אני!

- "איך התקבלת?"

"הייתי ממש ילדונה. בתנועה דיברנו הרבה אידיאולוגיה והכרתי כל מיני קיבוצים
ממחנות עבודה. היה לי מוזר שלא מדברים אידיאולוגיה בקיבוץ ולא מדגישים את טעם
החיים כל יום מחדש. זה קצת הפריע לי. ציפיתי למשהו - סידרת חינוך אולי. היום אני
מבינה שהיו כל מיני 'תקלים' קשורים להיותי שכירה. אני עשיתי את העבודה שלי בלי חש-
בון ועם כל הלב ולא הבנתי למה, למשל, אין לי זכות לקבל טיפול שיניים. וכשכבר החלטנו
להתחתן, לא רצינו 'לבזבז' ימים לנסיעה לירושלים, כדי לתפור שמלה, אבל סירבו לתת לי
תור לתפירה כאן. לא הבנתי את ההגיון וזה השאיר טעם מריר. היום אני מבינה - אבל
נשארה לי מין רגישות מוגברת למעמדם של שכירים."

- "היו לנו אז מעט מאוד צברים. זה לא הפריע לך?"

(המשך בע' 13)

(שיחה עם תמר וולפין - המשך)

"לא הפריע לי. די נסחפתי לעולם החדש שנפתח לפני. צריכים לזכור שבפעם הראשונה יצאתי מן הבית. לראשונה עבדתי, הייתי פעילה. ונסיעה לירושלים לא היה דבר כל-כך פשוט אז. ממש ניתקתי קשרים עם חברים ושקעתי פה לתוך עולם חדש."

השנה הראשונה שלי בתור מורה הייתה מזעזעת (עם כיתת 'עופר'). בדיעבד אני קולטת את הביקורת שהיתה כלפי. אבל היא הייתה מאוד 'אנגלית'. לא הייתי אז ערה לה. הייתי זקוקה לליווי מאוד צמוד גם כמורה וגם אחרי קבלתי בתור קיבוצניקית ובתור אם צעירה. הייתי ממש ילדה."

- "יתני דוגמה לאי-הבנות שהיו."

"למשל - אחרי חצי שנה, כשהודענו שאתחתן עם אריה, המזכיר שאל אותי לגבי הסטטוס שלי. עכשיו ברור לי, שהוא ציפה שאבקש מועמדות מיד, אבל לא אמר כך. ואני, בתור אחת שמתנהגת לפי הכללים, אמרתי שאגמור את החוזה שלי שנה בתור שכירה ואז אהיה מועמדת - - -

על כל פנים, המשכתי עוד שנה כמורה ב'עופר', כי פשוט הרגשתי שאני מוכרחה עוד שנה, כדי לשפר מה שקרה בשנה הראשונה! אחרי זה נולד אלישע."

- "הייתה עדיין לינה משותפת. זה לא הדאיג אותך?"

"לא, להיפך. אמנם שנאתי לישון בבתי הילדים, במיוחד בשבת. אבל לא הפריע לי להשכיב את הילד שם. החזקנו את אלישע בבית לשישה שבועות, כי לא היה מקום בבית התינוקות, בקור, בבוץ, בלי נסיון. שמחתי כשיכולתי להעביר אותו לבית התינוקות. זה נתן לי ביטחון."

- "האם עבדת תמיד בחינוך?"

"אחרי שנולד אלישע הייתי 'פקק' במשך שנה (מה שנקרא 'סבב' בימינו). ואז הייתה לי הרגשה ברורה שהתחלתי להכיר את כפר הנשיא, גם כי עבדתי במקומות שונים וגם כי נהייתי אמא. פתאום הרגשתי שאני רואה את הקיבוץ יותר לעומק. זאת בעצם הייתה התחלת הקליטה שלי."

(שאלה ורשמה - אנגה)

שימו לב, שימו לב!

המרתון התברתי נמשך!!

ביום שני, 6.6.88, בשעה 16.00 תתחיל הפעילות והיא תימשך עד שעות הערב המאוחרות.

למוחרת, 7.6.88, תתחיל הפעילות בשעה 9.00 ותימשך עד לשעה 16.00.

הנסיון מוכיח כי האירוע הוא חשוב, מעניין ומהנה!

להתראות

צוות המרתון

עוד 2 סרבני-שטחים נעצרו

מאת לילי גלילי סופרת "הארץ"

שני חברי תנועת "יש גבול" נוספים נידונו למאסר בגלל סירובם לשרת מעבר לקו הידוק. טוראי רמי חסון וסמל רובן פלמה נידונו ל-28 ימי מאסר בפועל. זו הפעם השנייה שדודו פלמה מרצה עונש מאסר בגלל סרב. פלמה, נשוי ואב ל-4, ריצה כבר עונש מאסר במהלך מלחמת לבנון, עקב סירובו לשרת שם. דובר "יש גבול" שהודיע על מעצרו, התייחס גם למצערו ולשחרורו בערבות של סא"ל מיל' רב ירמיה, שנחקר בסוף השבוע על תמיכתו בחיילים המסרבים לשרת בשטחים הכבושים. הדובר מסר כי תופעת הסירוב, כמו גם חקירתו של קצין בעל עבר צבאי מרשים, מעידה על המשבר שאליו נקלע הצבא, המוצא עצמו בתפקידי שיטור בשטחים.

The Nashville Bluegrass Band

להקת ה"בלוגרס" מנשוייל
=====

ביום שני ה-13 ביוני תופיע אצלנו באמפיתאטרון להקת הבלוגרס מנשוייל שבארה"ב.

להקה באה אלינו כמתנת ממשלת ארה"ב, ובחסות האדיבה של שגרירות ארה"ב בישראל. אין אנו משלמים גרוש, והתחייבותנו היחידה היא להביא קהל נאות. לכן אנו מקיימים את ההופעה בחסות המועצה האזורית ובשיתוף קיבוצי האזור.

אני מצפה לבואם של די הרבה אנשים מהאזור לכן בבקשה תגיעו מוקדם בכדי להבטיח את מקומותיכם.

הערב יפתח בכמה שירים בביצוע מיטב הזמרים והנגנים מהאזור שלנו, כחימום ללהקה האורחת.

ובכן, מה זה בכלל "בלוגרס"? העשב הכחול הזה גדל באזורים מסוימים בהרים שבקנטקי בדרום ארה"ב. מהגרים מסקוטלנד, אירלנד ואנגליה התיישבו באזורים נידחים בהרים, והביאו עימם את המנגינות הישנות ותכלים המסורתיים, כגון כינור, גיטרה ומנדולינה, מארצות מולדתם.

המנגינות הישנות נשמרו והתפתחו בסגנונות מקומיים מאוד, כתוצאה מריחוק מאזורים אחרים. העכדים שהגיעו מאפריקה הביאו עימם את ה"כנג'ר" שהפך ל"כנג'ו" וצליליו צורפו לכלים האחרים, שביחד יצרו את הצלילים העליזים שנקראים "בלוגראס".

יחד עם המוזיקה העליזה הזאת נוצרה גם מסורת של מוזיקה תנ"כית, ה"GOSSPEL MUSIC" מוזיקה הרמונית ללא ליווי, (A CAPELLA) אשר מביעה אמונה עמוקה בעולם הבא ובישועה. שירים אלה לא באים להטיף לנו, אלא להביא את שאיפת האנשים שיצרו אותם לדרך חיים ומוות טהורה, "נוצרית".

להקת הבלוגראס מנשוייל הורכבה בסתיו 1984 וכמעט מיד פתחה בסידרת הופעות מחוץ אל חוף בארה"ב. מהר מאוד היא תפסה מקום נכבד בשדה מוזיקת הקאונטרי בארה"ב ומאז הופיעה בפסטיבלים רבים מאוד, כולל את "KENTUCKY FRIED CHICKEN FESTIVAL" ב-1986 היא הופיעה בהולנד, צרפת וגרמניה המערבית ומשם המשיכה ליפאן וסין.

הנגנים כולם צעירים שעברו מלהקות מסורתיות ומתקדמות והתיישבו בנשוייל, טנסי (עיר הבירה של מוזיקת הקאונטרי והבלוגראס). הם מנגנים מוזיקה בעלת מגע ישיר עם שורשיה. הם מנגנים מוזיקה אקוסטית בצורה נכונה, בעלת נשמה, דינמיות, ריתמית ומדויקת. הלהקה יוצרת מוזיקה שהיא התפתחות של מוזיקה מסורתית, מודרנית לגמרי, אך מבלי לאבד את חושם למוזיקת המיתרים, הבלוז והמוזיקה התנ"כית והכפית, שהיא מקורה של הבלוגראס.

הלהקה הוציאה עד כה 3 תקליטים, הנמצאים ברשותי ואשמח להקליט אותם לכל פונה.

כילוי נעים
מנחם

פִּינֹת הַסֵּרֶס הַשָּׁבוּעִי

שם הסרט: פִּלַטוֹן PLATOON

בימוי: אוליבר סטון

משחק: תום ברנג'ר, וילם דפו, צ'רלי שין, רוברט ויטאקר

עד ל"פִּלַטוֹן" היה נדמה שלמלחמת וייטנאם לא תהיה תקומה קולנועית של ממש. היו לכך כמה סיבות. ראשית, במהלך יותר מעשר שנות המלחמה הפכה הטלוויזיה את האלימות בשדה הקרב ללחם חוקם של הצופים עד כדי בנאליזציה והקהית חושים. שנית, הוליווד קבעה שהמלחמה היא טאבו כל עוד היא נמשכת. שלישית, וזו כבר סיבה סמויה יותר, הייתה ליוצרי הוליווד דרך לעקוף את המלחמה ולתקוף אותה באמצעות ז'נרים פופולאריים (מערכונים, פילמנאור, קומדיות מטורפות וכיוצא בזה) ולהימנע מהצורך להתמודד באופן ישיר. עם סיומה נפרץ הסכר ונולדו שני הסרטים הראשונים שהיו גדולים ואפילו מפלצתיים - "אפוקליפסה עכשיו" של פרנסיס קופולה ו"צייד הצבאים" של צ'ימיני. כל-כך מפלצתיים שהם יצרו סכר חדש ומאיים יותר בפני יוצרים אחרים. ההתמודדות עם המלחמה אחרי שני הסרטים האלה הפכה למשימה בלתי אפשרית.

אבל זה קרה. אומנם באיחור, אך במחשבה שניה דווקא בעיתוי מצויין. רונלד רייגן, כבר אחרי שיאו, והשפעתו בקולנוע הולכת ונחלשת, רממבואיזם הצעיר יחסית הזדקן במהירות ואוליבר סטון, התסריטאי והבמאי קבע התייחסות אחרת למלחמה. לא הרואיזם, אבל גם לא התרפסות, לא דוקומנט, לא תעמולה וגם לא מיסטיקה. המלחמה כביטוי הקיצוני ביותר של יצר ההרס העצמי של האדם. וייטנאם שלו היא עמק הבכא המסמל ומסמן את כל המלחמות כולן, ולא יהיה מוגזם לראות בסרט הזה את אחד מסרטי המלחמה הגדולים שנעשו אי-פעם.

סטון מתמקד בסיפור קצר ומצומצם, שבנוי כולו על מערכת יחסים דחוסה ומיוזעת בין קבוצת חיילים במחלקה מתפוררת בלבה של וייטנאם, על גבול קמבודיה....

הסרט עוצר הנשימה מטלטל את הצופה מעבר לכל חוויה מוכרת. סטון מצלם בקור רוח משתק, השחקנים נפלאים כולם והמצלמה, שאינה מורגשת כלל, מביאה כמה מהתמונות האיומות והמרשימות ביותר שנראו בנושא זה. סצינת הסיום, מלחמת מאות הוייטנאמים במעט האמריקאים והפצצת הנפאלם, היא משיאי הקולנוע המודרני. סרט חובה.

(מתוך דף של מחלקת הקולנוע)

גב' פני נורטון, ג'ק ורייבה רוצים להודות מקרב לב לכל מי שהשתתפו בשמחה הגדולה לכבוד יום הולדתה ה-99 - עבור כל הברכות החמות והמתנות היפות ותודה מיוחדת לוועדת ההורים שאירגנה מסיבת יום הולדת נהדרת.

ישיבה משותפת = מזכירות + ועדת משק מיום 19.5.1988

נוכחו: שאולה א, קרול ב, יענקל מ, לני י, מיכאל כ, ג'וליה נ, דני פ, ניל ש, צפורה ס, שרה ד, ג'קי ע, ג'וני ה, מייקל ד.

דיון על הצעות של הערכות המשק עקב המצב הכלכלי (התיחסות לחומר שצורף וחולק בזמנו לחברים) התקיים דיון בפורום המשותף בין ועדת המשק והמזכירות כדי להגיע לדרכי פעולה בכל השטחים שהוצעו לקראת הישיבה, ושפורסמו לכלל החברים בדו"ח האחרון.

אחרי דיון מקיף והתיחסות לכל סעיף וסעיף, ריכזנו את הסעיפים במספר מישורים.

עניני עבודה
בדיקת חסכון ויעילות במערך העבודה לפי סעיפים המפורטים, והוחלט להקים צוות המורכב מ-4 חברים, שיכלול את:
אדי - רכז
ג'קי ע
מעין פ
צביה כץ

כנושא צמצום בתקציבי הוצאות קיום הוחלט להטיל על צוות שיורכב מהחברים:
מקס מדר - מרכז
ג'קי ע
סלמה
שרה ד
ג'וני הרמץ

עליהם להביא תוך 14 יום הצעה מעשית על הצמצום הנדרש.

צמצום בהשקעות
1. לבחון הקטנת מסגרת הכללית.
2. לבחון צמצום סכום נוסף בחדר האוכל.
הטפול בענין זה הוא בידי ועדה כספית.
כניסה לא.ה.ל. -אשראי הולם להתישבות - כדי להבטיח כניסה למסגרת הבנק - יש לפעול לכניסה בתהליך מזורז - בטפולם של ;
רכז המשק, גזבר, חשב, רכז המפעל.

כל הצוותים ידווחו לא יאוחר מ-13.6.88 כדי להביא את כל ההצעות המגובשות לדיון והחלטה ב-15.6.88.

לשם בהירות יתר מצורף בשנית הדף בו רוכזו כל הצעות הדיון מלפני כשבוע.

תוספת מקורות הכנסה
הוצע לחדש פעולות של חפוש מקורות הכנסה נוספים ללא השקעות. להוסיף למקורות הפרנסה הקיימים אם על ידי תגבור עבודות חוץ, או כל ניצול אחר של כשרונות.

בט' / צחק

הורים יקרים,

חג-המשק מתקרב ויחול בימים שישי-שבת 1-2 ביולי. אנו מאוד רוצים לחגוג יחד עם בנינו ומשפחותיהם ומבקשים מכם לשלוח את ההזמנה המצורפת לכתובת המעודכנת.
על-מנת שנוכל להתארגן בלי לחץ, ולארז את כולם בצורה נאותה, אבקשכם להודיע לי בהקדם האפשרי:
(א) מי יבוא.
(ב) אם נצטרך לדאוג למקומות לינה וכמה.

ובנו
צחק

בתודה מראש על שיתוף הפעולה,
חג-שמח,
קרול לופוב.

40 שנה אמש

40 שנה לא זכרונות

לאתם גזלתי אתכם

דקחתי חזק בהם

אמה לעברנו יחז

אמה לעצ"ן נעבור

פה, הכפר-הנשיא

אז...

הוא אתם ומלפחותכם

אני יצאנו

בחגיגות ה-40 אמש

הי"י שלי - לבתי

1-2 ביולי, תשמ"ח

ברוכים הבאים!

הצעה לשינויים ותוספות לחישוב הוותק בקבוץ

ההצעות הבאות אינן באות לשנות את רשימות הוותק שנקבעו בהתאם לכללים שהיו מקובלים עד כה. השינויים שיתקבלו יהיו תקפים לגבי קביעת הוותק של החברים שיתקבלו לחברות לאחר (ואם) ההצעות החדשות יתקבלו באסיפה. (הכללים החדשים יחולו גם לגבי חישוב הוותק של חברים הנמצאים בשנת (שנות) חופש כשהשנויים ייכנסו לתוקף)

הבסיס לחישוב הוותק	הצעות חדשות	תקנון קיים
1. שנת גיל	1 נק'	1 נק'
2. שנת חברות בקבוץ (כולל מועמדות ושליחות)	4 נק'	4 נק'
3. כל שנת שהות בקבוץ ללא קבלת שכר (החל מגיל 18) (הכוונה לשהות ברציפות לקבלה למועמדות למעט שנת חופש אפשרית)	3 נק'	4 נק'
4. שנת שהות בארץ	-	2 נק'
5. שנת שהות בהתישבות העובדת (לא בקבוץ)	-	4 נק'
6. חבר בשנת חופש	אין צבירת נקודות זכריות מוקפאות מיד עם צאתו.	הזכריות מוקפאות בגמר השנה הראשונה.
7. חבר העובר מקבוץ לקבוץ שומר על כל זכויות הוותק שלו. מימוש הזכויות מיום קבלתו לחברות (כבר התקבל באסיפה)	לפי הנחיות התק"ם	לא היתה התייחסות.
8. במעבר ממושב שתופי לקבוץ ישולמו דמי עזיבה ישירות לקופת הקבוץ והחבר מעביר את מלוא הוותק שלו.	"	"
9. עוזב קבוץ החוזר והחזיר דמי עזיבה (כשהם צמודים למדד) - שמורות לו זכויות הוותקהקודמות, למעט שנת העדרותו מהקבוץ - עד חמש שנים).	"	"
(א) לא החזיר דמי עזיבה - לא שמורות לו זכויותיו הקודמות. (ב) חזר אחרי 5 שנים - לא שמורות לו זכויותיו הקודמות		
בני קבוץ ומאומצים		
1. תקופת שרות צבאי ו.ש.ש.	4 נק'	4 נק'
2. השהות בקבוץ ללא בקשת מועמדות (החל מגיל 18)	3 נק'	4 נק',
3. בשנת חופש	לפי ו. מכינה: אין צבירת נק'. לפי ו. בנים: הקפאה לאחר שנה.	הקפאה לאחר שנה.

חול טוב... חול טוב

H A P P Y B I R T H D A Y

- 5.6.88. Jim Whitham
P'ninah Lipschitz
Uri Golan
- 6.6. Mrs. Alice Ebstein
Ayalla Jackson
Max Heeres
Nirit Ellman
Sivan Cohen
Tal Samberg
- 8.6. Clair Epstein
- 10.6. Mr. Selig Chanin
Les Gershman
Gil'ad Maser
Ma'or Cahana (Cohen Grandson)
- 11.6. Timnah Sho'er
Tsion Do'ari

H A P P Y A N N I V E R S A R Y

- 5.6.88. Tami & Rodney Whitham
- 7.6. Zivah & Yossi Malina
- 8.6. Hilda & Harry Barak
- 9.6. Ornah & David Marmor

S I X N E W B A B I E S i n o n e w e e k !

The happy grandparents:
and greatgrandmothers:

Dianne & Jerry (a grandson) & Mrs. Nymark
Betty & Michael (twins)
Max & Gilah and Mrs. Black & grand-
daughter)
Eric & Beckie (a grandson)
Eddie & Ya'el (a grandson)

A lot of naches to all.

F I L M O F T H E W E E K

P L A T O O N - with Tom Baranger, Willem Defoe, Charlie Shein, Robert
Wittaker

The film about the war in Vietnam, which played to full houses
in Tel Aviv not so long ago. Beautiful photography, wonderful acting,
but very grim. According to some critics, one of the best war films
ever made.

As far as I know, on Saturday night.

NEWS OF THE WEEK

* After a good number of years in "retirement" Betty Do'ari is back in the clinic. It certainly brings back memories to see her in a white overall...

* Twice chaverim were called in one day to help put out fires which had broken out near our orchards.

Fortunately they were put out before they could cause serious damage.

* The unprecedented heat wave of a few weeks ago did do serious damage to our avocado crop. The blossom dropped off before there was a chance for the fruit to form. That's all we need this year...

* Len Weintraub and Yig'al Ben Chaim won second place in the Tennis Tournament (doubles - under 50) which was held in the Upper Galilee a couple of weeks ago. Len is getting younger every day!

* Miriam Cohen, who goes in for sharpshooting, took part in a competition and her group took third place.

* Two of our Elder Citizens celebrated special birthdays this week - Mrs. Norton, who is 90, and Mrs. Bergman, who is 80. Many more years to you both in good health.

Mrs. Fanny Norton, Jack & Reva would like to thank everyone who helped her celebrate her 90th birthday - for all their good wishes and lovely presents, and special thanks to the Parents' Committee, who organised such an enjoyable party.

SHABBAT SHALOM

Inge

JAHRZEIT

24 Sivan - Mrs Eva Marcuson

